

Соез мъртвостъ та, и вкѹси горчевината на
 смърть та, тако що ради мъгала (скопоса),
 за който тоа Богъ е живѣлъ и страдалъ кол-
 ко повечѣ трѣбва да са покаже по славинъ въ
 очите на Апкида, отъ она, който е подка-
 нилъ така често Божествата на невѣрството да
 слезатъ на земята, и да прѣскачатъ прихъ
 вратата на смъртьта. Не бѣше ли достоинъ
 за единъ Богъ за да слезе въ таа темна до-
 лина на плача, за да разсипе маглата, кол-
 то ны воспираше да видиме Некото, да прос-
 вѣти съмнѣніята на мѣдреците, да примѣни
 невѣрїето во вѣра, да даде съ примѣра
 си оуряди на живота. да развзрже прихъ от-
 кровенїето загадката на гроба, и да оувѣри
 чи душата не испытѣва ни едно желанїе съи-
 тно, кога та въ сознобїте си видѣше кѣзсмер-
 тїе? Таа послѣдна причина бѣше най силната,
 която а оупотрекуха онкии чловѣцы, толкозъ
 смиренни които са были прѣбрисани да пре-
 праватъ Свѣта. заради, чи нищо не е по оу-
 тешително на надеждата чловѣческа, като вѣ-
 рата, която ще да езде отсега натамъ; за
 това и нищо не можеше да езде по съитно, по
 досадително и по размѣсно соеъ описанїята и
 разсѣжденїята на оученїите на невѣрството.“

Апкидаъ знаеше, чи вѣрата на мѣдреците
 не бѣше еднаква съ народната, и ако вѣрѣ-